

Curierul Misionar

Anul XXIV

Februarie 1946

No 2

Ziua căminului creștin

23 Februarie 1946

PROGRAM

Cântare de deschidere

Rugăciune

Lectură: O mare răspundere

Cor sau muzică instrumentală

Lectură: Căminul

Lectură: Studiu și succes

Colectă

Cântare de închidere

Rugăciune

Notă.— Ziua de 23 Februarie a fost hotărâtă în Calendarul Misionar pe anul 1946 drept zi a Căminului Creștin. Scopul ei este de a atrage atenția Bisericii asupra importanței clădirii Căminului Creștin, prin educarea părinților și venita formare a copiilor pentru Dumnezeu și lucrarea Sa. Lucrul important este de a imprima în mintea membrilor bisericii, și în deosebi a părinților, aceea ce spune sora White și anume că „succesul bisericii depinde de influența familiei”, și că părinții trebuie „să primească o e-

ducație în vederea răspunderilor lor sfinte”.

Dați ocazia să se înalțe câteva rugăciuni de consacrare din partea părinților, pentru ca bunul Dumnezeu să le dea înțelepciunea de sus spre a ști cum să conducă pe copiii încredințați lor.

La sfârșitul programului să se facă și o colectă pentru Fondul de Educație, spre a da posibilitatea mai multor tineri de a merge la una din școlile noastre.

O mare redeșteptare

„Este un Dumnezeu sus, și lumina și gloria dela tronul Său vine asupra mamei credincioase ce se străduiește a-și îndemna copiii să se împotrivescă influenței răului. Nicio altă lucrare nu i se poate asemui în importanță. Ea nu are de pictat pe pânză o figură frumoasă, ca pictorul, nici ca sculptorul, s'o taie în marmoră. Ea nu are, ca scriitorul, de întrupat un cuget nobil în cuvinte puternice, și nici ca muzicantul, să exprime un sentiment frumos prin melodie. Ceea ce are ea este ca, prin ajutorul lui Dumnezeu să desvolte într'un suflet omenesc asemănarea dumnezeirii”. — „Divina vindecare”, p. 274.

„Nicio altă lucrare nu i se poate asemui în importanță”. Cum? Oare scriitorul și colportorul nu au o lucrare mai importantă? Nu! Atunci de sigur că învățătorul are o lucrare mai importantă. Nu, nici el! Dar predicatorul, evanghelistul, pastorul, misionarul — lucrarea lor trebuie să fie de o mai mare importanță. Nu! oricât de importantă este lucrarea fiecăruia dintre aceștia — și să fim atenți a nu desconsidera sau a socoti de neimportantă vreuna din ele — cea mai importantă dintre toate este aceea a mamei și a tatălui în cămin.

De ce? Deoarece căminul este școala de temelie. În cămin se face modelarea hotă-

ritoare a caracterului. Școala nu poate decât să ia rodul muncii căminului: și apoi să facă ce poate din el. Biserica depinde mai întâi de toate de cămin în ce privește felul membrilor pe care îi va avea. Adevărații învățători și predicatori plini de viață pentru biserică, dela Școala de Sabat la Sanatoriu, dela clasă la amvon, și-au hotărât în mare măsură caracterul lucrărilor atunci când erau copii, prin educația pe care le-a dat-o părinții lor. „Ceea ce sunt părinții, aceea, într'o formă mai mare, vor fi copiii“. — „*Divina Vindecare*“, p. 270.

Aceasta nu înseamnă să așezăm părinții pe un pedestal, ci înseamnă să-i împovăram cu o grozavă răspundere. Părinții sunt cu toții prea înclinați a încredința altora grija mântuirii și formării copiilor lor. Ei spun: „Școala de Sabat și Cercul Tinerimii sau biserica în întregime va face aceasta“. De asemenea mai spun: „Bunul nostru predicator și acest spiritual conducător al juniorilor cum și destoinicul învățător din școala noastră îi va conduce la cer“.

Oare nu este bine că avem asemenea aleși: bărbați și femei creștine și aceste minunate organizații pentru educarea și inspirarea copiilor și tinerilor noștri? Ba da. Nu am putea trăi fără ele. Dumnezeu să binecuvinteze pe fiecare în parte și noi să le fim recunoscători și să le susținem mâinile în lucrarea lor plină de iubire. Dar ei vor face puțin fără părinți. Cea mai importantă lucrare din lume este lucrarea părinților. Dacă este bine făcută, lumea este fericită și cerul se bucură. Dar în măsura în care ea este neglijată sau făcută necomplet, cu atâta vor fi mai grozave pierderile în viață, și cu atâta va fi mai mare răul și nefericirea mai teribilă.

Trebue însă a ține seamă, că un lucru nu poate fi făcut fără o pregătire în vederea executării lui. Cea mai grozavă greșală din viață este aceea a părinților cari gândesc că însușirea de a da educație copiilor vine în chip foarte natural prin instinct atunci când cineva ajunge părinte. Aceasta nu ar însemna nimic altceva decât a susține că cineva devine inginer prin instinct, dintr'odată, în momentul când se găsește în fața necesității de a trece un mare fluviu! Dacă predicatorul trebue să se formeze, dacă învățătorul trebue să se formeze, omul de a-

faceri are nevoie să se formeze, cu atât mai mult părinții au nevoie să fie formați. Lipsa acestor formări și a puterii însoțitoare, este pricina celor mai multe căderi, crime și dureri din lume.

„De sigur“, poate spune cineva, „vreți să ne recomandați vreo carte, pe care să o cumpărăm“. Aș dori ca această chestiune să poată fi așa de ușor tratată. Aș fi în stare să vând toate cărțile din lume dacă aș ști că prin aceasta s'ar putea răspunde la această problemă a clădirii căminurilor creștine. Nu uitați, iubiiții mei; noi înșine scriem cărți, tu și cu mine, și anume cărțile vieților noastre. Ceea ce punem noi în ele depinde în parte de ceea ce adunăm atunci când trecem prin viață, ce scoatem din cunoștințele noastre, ce punem în aplicare cu pricepere în educația copiilor noștri, și împreună cu copiii noștri, noi înșine.

Sunt cărți cari ne ajută; și în lume avem multe cărți foarte bune cari ajută părinților. Dar mai mult decât cărțile, mai mult decât citirea lor, mai mult decât acest studiu, oricât de valoros ar fi el, este hotărârea neclintită pe care am lua-o de a cunoaște voia lui Dumnezeu și a o urma. Fără viziunea voinței lui Dumnezeu, fără această hotărâre a voinții, fără această disciplină și această îndrumare a puterilor noastre în vederea marelui lucrări pe care Dumnezeu ne-a dat-o spre a salva și forma pe copiii noștri, nimic din ceea ce poate oferi biserica pentru ajutorul părinților — fie cărți, lecturi, asociații sau congrese — nu poate săvârși ce trebuie săvârșit prin părinții acestei biserici înainte ca Domnul să poată veni.

„Niciodată educația nu va putea săvârși tot ceea ce poate și ceea ce ar trebui să săvârșească, până ce nu este înțeleasă deplin importanța lucrării părinților, și până ce ei nu primesc o pregătire în vederea acestor răspunderi sfinte“. — „*Educație*“, p. 266.

Curierul Misionar

Organ al Uniunii Comunităților Evanghelice A. Z. S. din România

Redactor responsabil: A. VACAREANU

Anul XXIV, Februarie 1946. Nr. 2.

CAMINUL

Vorbind despre profetul Elisei, Spiritul profeției ne-a spus: „Profetul Elisei a petrecut primii ani în liniștea vieții dela țară, fiind învățat de Dumnezeu și de natură și de disciplina lucrării folositoare. Într'un timp de decădere aproape generală, casa tatălui său a fost între acele case care nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal. Era o casă, unde Dumnezeu era onorat și unde credincioșia față de datorie era regula vieții zilnice.

„Elisei ca fiu al unui țăran bogat, a început să se ocupe cu lucrarea cea mai apropiată. Deși posedă capacitățile unui conducător între oameni, totuși a fost instruit în datoriile obișnuite vieții. Ca să poată da îndrumări înțelepte, el a trebuit să învețe ascultare. Prin credincioșie în lucruri mici el a fost pregătit pentru răspunderi mai grele“. — *„Educație“*, pp. 54. 55.

Pentru fiecare părinte care se roagă ca copilul său să facă parte dintre copiii cari vor avea marea bucurie și ocazie privilegiată de a ajuta la încheierea vestirii „vestei bune“ înainte de venirea lui Isus, pasajul amintit vine ca o tragere la răspundere dar și ca o fericită făgăduință. Pregătirea ducerii de poveri în lucrarea lui Dumnezeu se întemeiază pe experiența câștigată în ducerea răspunderilor în familie prin îndeplinirea datoriilor simple, casnice. „Conlucrând cu tatăl său în datoriile casnice, el învață să conlucreze cu Dumnezeu“.

Deseori dorim să vedem manifestându-se în viața copiilor noștri devoțiunea față de lucrare dovedită de pionieri, însă nu ne putem aștepta la aceasta fără o experiență de pionier în lucruri de folos, săvârșită cu sânguință și râvnă dintr'o conștiințioasă dorință de a fi credincios în ceea ce i s'a incredințat. O asemenea dorință îndeplinită prin efortul depus de noi față de copiii noștri încă din frageda lor copilărie nu este altceva decât clădirea caracterului. Dacă nu vom urmări lucrul acesta cu ei, nu văd cum am putea aștepta ca Dumnezeu să săvârșească o minune în ce privește mântuirea lor într'o clipeală de ultimă oră. Nu vrem să mărginesc harul mântuitor al Tatălui nostru ceresc, însă din cele ce am fost învățați, am convingerea că El așteaptă dela noi să

ne creștem copiii în obiceiul săvârșirii numai a ceea ce este drept și bine pentru a fi gata să asculte de glasul Său atunci când El îi va chema să-și consacre viața Lui.

Mai presus de orice avem nevoie de părinți cu o minte matură, bine cumpănită, serioși, și cu o inimă voioasă — cumpăniți și serioși, deoarece sunt conștienți de răspunderea grozavă de a fi primit în grija lor un suflet omenesc spre a fi format pentru Dumnezeu, și voioși, deoarece au dovada vie că harul Său este îndestulător pentru succes, sub conducerea Spiritului Său.

Trăim în vremuri grele. Forțele se unesc împotriva puterilor binelui spre a ne smulge copiii. Dar noi avem făgăduințe cari și-au dovedit temeinicia prin aceea că s'au împlinit în viața și lucrarea bărbaților de seamă cari s'au ridicat în vreme de decădere, și cu toate acestea au fost puternici pentru Dumnezeu. Iată Iosif, care „a trecut cu bine atât încercarea restriștii, cât și prosperării“. „In criza vieții sale... el își aduse aminte de învățăturile primite în copilăria sa și sufletul i-a fost sguduit de hotărârea, să se dovedească credincios... El învățase să asculte de datorie“. — *Id.*, p. 49.

Mă cutremur când văd copii asupra cărorora vor veni greutatea lipsurilor și nevoilor din zilele din urmă, și cari au o inimă copilărească și plină de capricii și ciudățenii. Când se vor desvolta ei la măsura de statornicie și curaj necesară spre a suporta greul, dacă nu în anii tinereții lor într'un cămin caracterizat prin simplitate, modestie, cumpătare, economie și muncă sânguitoare?

O disciplină strictă a copiilor este o datorie de seamă. De fiecare dată când văd o mamă din lumea an mală învățându-și copiii legile cari guvernează susținerea vieții, — procurarea hranei și apărarea — îmi revine în minte datoria părinților omenesci. Dacă noi nu transmitem tinerilor, încă din fragedă copilărie, legile regale cari guvernează viața noastră morală și fizică, așa ca să se întipărească bine în viața lor, această cunoștință nu și-o vor însuși, sau în cel mai bun caz vor ajunge la ea numai când își vor da seama de lipsa lor. „Învățăturile luate din copilărie, fie bune sau rele, nu sunt învățate în zadar. Caracterul este desvoltat în

tinerețe pentru bine sau rău. În cămin pot exista cuvinte măgulitoare sau laude; în lume fiecare stă pe propriile sale merite. . . . Majoritatea dintre acești tineri rău-formați ajung în viață la o răscruce de planuri cu lumea, dovedind o scădere acolo unde ar fi trebuit să aibă succes". — „Mărturii“, vol. IV, pp. 201. 202.

Neglijarea educării inimii copiilor este un lucru grozav. Nu numai că copiii vor fi pierduți pentru veșnicie, dar Dumnezeu ne va face răspunzător: pe noi ca părinți pentru faptul că am neglijat răspunderea noastră sfântă. La început trebuie să-i învățăm mai puțin prin cuvinte, ci mai mult să căutăm să menținem pentru ei în lumea lor mică în care trăiesc, o atmosferă de orânduită împlinirea a datoriei și de ascultare în totul de ea.

Adevărata iubire părintească pentru copii este iubirea care le dorește binele veșnic, caută să-i pregătească pentru experiențele schimbătoare din viață și pentru tribunalul lui Dumnezeu înaintea căruia fiecare suflet omenesc va trebui să răspundă pentru faptele sale. În ziua aceea ce vom răspunde noi la reproșurile și învinuirile copiilor noștri dacă le-am îngăduit să devină sclavi ai îngăduinței și ușor de clătinat? Cine va purta această răspundere? Cum ne vom apăra atunci?

Ne cutremurăm de acum gândindu-ne la situațiile grozave cărora vor trebui să dea piept tinerii când vor intra cu adevărat în viață, dar ni se dă o ocrotire pentru ei: „Dacă tinerii și copiii ar fi crescuți și educați spre a avea obiceiuri pline de abnegație și sacrificiu de sine, — atunci ar fi mai puțină decădere morală. . . Ei ar avea demnitate și integritate morală spre a rezista, în puterea lui Isus, tuturor mânjiturilor acestor zile“. — *Id.*, Vol. III, p. 567.

„Cel mai mare stimulent pentru o mamă împovărată de muncă și griji trebuie să fie aceea că fiice copil care este crescut cum se cuvine și care are podoaba lăuntrică, . . . va fi destoinic pentru cer și va străluci în curțile Domnului“. — *Id.*, p. 566.

„Căminul creștin este unul din multele folosite de Dumnezeu pentru vestirea adevărului. Cea mai mare dovadă a puterii creștinătății ce poate fi prezentată lumii este o familie bine orânduită și întru totul discipli-

nată. Aceasta va recomanda adevărul mai bine decât orice altceva; căci ea este o mărturie vie a puterii sale practice asupra inimii“. — „Mărturii“, Vol. IV, p. 304.

Bogăția răsplătirii veșnice este prezentată în aceste cuvinte: „Fericiți sunt părinții a căror vieți sunt o adevărată reflexie a dumnezeirii, astfel încât făgăduințele și poruncile lui Dumnezeu să nască în copil mulțumire și recunoștință; părinții a căror blândețe, dreptate și îndelungă răbdare, înfățișează copilului iubirea, dreptatea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu; și cari, învățând pe copil să-i iubească, să-i creadă și să-i asculte, îi învață să iubească, să creadă și să asculte de Tatăl său ceresc. Părinții cari dau copilului un asemenea dar, l-au înzestrat cu o comoară ce dăinuiește cât și veșnicia“. — „Divina Vindecare“, p. 274.

Dumnezeu ne prezintă acest tablou și ne îndeamnă să urmărim această țintă în căminurile noastre pentru ca la urmă să avem parte de nespusa bucurie de a intra în fericitul Său cămin veșnic, pentru ca acolo să fim membri ai familiei lui Dumnezeu „din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ“.

Calendarul Misionar

pe Anu 946

- Ziua Medicală (Medicul Creștin — 23 Martie).
 - Ziua Școlii de Sabat — 30 Martie.
 - Săptămâna Mare de colportaj — 13 la 20 Aprilie.
 - Săptămâna de Rugăciune a tineretului — 18 la 25 Mai.
 - Săptămâna de abnegație — 22 la 29 Iunie.
 - Ziua Școlii de Sabat — 29 Iunie.
 - Ziua Mamei — 20 Iulie.
 - Ziua Educației — 24 August.
 - Campania de Toamnă — 21 Sept. la 26 Oct.
 - Ziua Colportajului — 19 Octombrie.
 - Ziua Școlii de Sabat — 26 Octombrie.
 - Ziua Lucrării de binefacere („Tabita“) 23 Noembrie.
 - Săptămâna de Rugăciune — 14 la 21 Decembrie.
 - Ziua Școlii de Sabat — 28 Decembrie.
-
-
-

Studii și succes

Noi trebuie să înțelegem pe copil, firea și nevoile lui. Aceasta cere cel mai înalt studiu. Trebuie să cunoaștem și să înțelegem legile, procesele, metodele și condițiile cari duc la o dezvoltare cu succes a copilului și la o formare aleasă a caracterului său. Aceasta cere formare. Trebuie să cunoaștem ce influențează pe copil, și să primim răspunderea dată de Dumnezeu în vederea călăuzirii și îndrumării lor. Și aceasta, de asemenea cere studiu. Trebuie să cunoaștem urmările legilor vieții, eredității, iubirii, bunătății. Trebuie să ținem pas cu progresul dezvoltării și

educației copiilor, dacă vrem ca ei să ajungă la adevăratul succes.

De aceea vedem că noi ca părinți trebuie să studiem din pricină că „binele societății“ cere aceasta. „Succesul bisericii“ depinde de acest studiu, și „prosperarea neamului“ o cere.

„Acela care discerne ocaziile și privilegiile lucrării sale, nu va îngădui ca nimic să stea în calea străduinții zelose pentru dezvoltare. El nu va cruța nicio oboseală pentru a atinge treapta cea mai înaltă a desăvârșirii.“ — *„Educație“*, p. 271.

ÎNAINTE DE RUSALII

„Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune, și în cereri împreună cu femeile și cu Maria mama lui Isus și cu frații Lui“. Fapte 1, 14.

Din Sfintele Scripturi cetim că înainte de Rusalii, starea spirituală a primei biserici creștine ajunsese la un grad foarte înalt. Toți părăsise ambițiile personale, gândurile după mărire, certurile, criticile și doreau cu ardoare să vină la ei Mângâietorul făgăduit de Domnul Isus.

S'au strâns laolaltă, s'au sfătuit cum să facă să pregătească calea — ca Duhul Sfânt să vină cât mai repede — spre a-i face destoinici să ducă vestea Evangheliei la toate popoarele. Ca urmare au ajuns la concluzia, că nu există altă cale de a se apropia Duhul Sfânt de ei, decât unirea între dânșii și rugăciuni stăruitoare.

De aceea, ei și-au mărturisit păcatele și slăbiciunile lor, s'au umilit unul înaintea altuia și înaintea lui Dumnezeu și între ei se observa un respect unul față de altul, fiecare socotind în inima sa pe fratele său mai ceva decât el. Așa a făcut prima biserică creștină, și atunci Duhul Sfânt a venit la ei într'o mare măsură, făcându-i destoinici să îndeplinească o lucrare așa de mare pe vremea aceea.

Dar cum stau lucrurile în biserică creștină a „Advenștilor de ziua șaptea“. Facem ca și ei? Depărtăm din mijlocul nostru, din inima noastră, din Comunitățile noastre spiritul de ceartă, de critică, de ură, și în schimb să ne iubim, să dorim a ne strânge

cât mai des laolaltă și în rugăciuni stăruitoare, cu lacrimi să cerem ca Duhul Sfânt (Mângâietorul) să vină la noi, să ne schimbe, să ne înnoiască inimile. Ne mărturisim păcatele, ca apoi umpluți de puterea sfântă să nu avem altă dorință decât aceea de a duce contemporanilor noștri solia că vin Judecățile Domnului pe pământ și venirea Domnului Isus este foarte aproape? 2 Petru 3, 1—15.

De curând, bunul Dumnezeu mi-a dat privilegiul să particip la un serviciu divin într'o Comunitate din București. Spre uimirea mea am văzut acolo manifestările Duhului Sfânt ca niciodată mai înainte. La apelul făcut de predicator ca frați și surorile să se consacre Domnului, mulți din cei prezenți au venit în fața bisericii: membrii, foști membri, surori, prieteni, tineri, bătrâni și cu lacrimi în ochi și-au mărturisit păcatele, așa cum făceau ucenicii din prima biserică (Fapte 19, 18), și au luat noi hotărâri pentru viitor.

De asemenea am luat parte la o adunare în Comunitatea Craiova. Fără ca membrii acestei Comunități să știe ce s'a petrecut în București, la apelul predicatorului ca să facem cu toții o consacrare așa cum o făceau primii creștini, spre uimirea mea au ieșit în fața bisericii mulți frați, surori, foști frați, prieteni, și cu toții, îndemnați de Duhul Sfânt, au făcut mărturisiri de credință și consacrare.

Unii cari păcătuiseră și-au mărturisit păcatele cu lacrimi în ochi, cerând ca bunul Dumnezeu și biserica să-i ierte, hotărându-se ca pe viitor să ducă o viață sfântă, cu ajutorul Domnului. Alții, cari părăsiseră credința au pășit și ei în față și cerând iertare s'au hotărât să se întoarcă la biserica în care se născuse și crescuse. Surori cari nu aveau soți în credință, cu lacrimi în ochi rugau pe Dumnezeu pentru soții lor și cereau bisericii să se roage ca și ei să vină la Domnul, și să fie salvați de prăpădul ce va veni. Frați cari nu aveau soțiile în credință, de asemenea, plângând cereau să se facă cereri la Dumnezeu de întreaga biserică ca și scumpele lor soții să urmeze calea mântuirii. Părinți, cari nu aveau copii pe calea adevărului plâneau și rugau pe Dumnezeu ca și scumpii lor copii să răspundă la chemarea Domnului nostru Isus. Copii, cari nu aveau pe părinții lor în credință Evangheliei cereau și ei ca întreaga biserică să stăruiască în rugăciune ca și părinții lor să vină la Domnul. Cei ce aveau suferinți, trupesti ori sufletești, toți cu plâns și bocet cereau ca Dumnezeu să asculte rugăciunile întregii Biserici și să-i vindece de suferințele lor.

Era o adevărată manifestare a Duhului Sfânt. Mângâietorul făgădui Se apropiase

de noi și cu puterea Sa îmmuiase inimile celor de față, și se observa o adevărată evlavie.

După această adevărată manifestare a Duhului Sfânt la care a fost prezent și Președintele Uniunii, s'au ridicat frați cari au mărturisit că de 30 ani de când urmează pe calea credinței nu au văzut vreodată o așa manifestare a Duhului Sfânt.

Bunul Dumnezeu să întindă mâna Sa ca în întreaga biserică să se producă o așa înviorare spirituală, ca, uniți, să fim făcuți în stare să încheiem lucrarea Sa măreață.

La urmă s'a făcut un apel ca toți membrii să ia cărți și să le ducă la rude, vecini și cunoscuți, vestindu-le că timpul venirii Domnului Hristos s'a apropiat mult de tot.

Spre uimirea noastră o mulțime de oameni s'au înscris ca să li se trimeată câte un pachet de cărți lunar, timp de câteva luni, ca astfel să participe și ei la încheierea lucrării.

Noi cu toții mărturisim că acestea sunt manifestările Duhului Sfânt, așa că biserica noastră a intrat într'o fază nouă, când Duhul Sfânt Se va manifesta într'o măsură și mai mare, cu diferitele Lui daruri, pentru întregirea bisericii și pentru încheierea lucrării lui Dumnezeu pe pământ.

Toma Dobre

Vine tineretul tău la tine

Această profecție a lui David își găsește astăzi o largă împlinire. Cu ochii noștri am văzut împlinirea acestei proorocii în vara și toamna acestui an, cu ocazia adunărilor tineretului ce le-am avut în Conferința Oltenia-Banat. Sute de tineri au luat parte la aceste adunări, cari s'au dovedit a fi o mare binecuvântare pentru tineretul nostru. La apelurile făcute de către servii lui Dumnezeu de a se consacra Domnului și a lua parte în lucrarea Sa, tineretul a răspuns mai presus de orice așteptare.

În cuprinsul Conferinței noastre am ținut mai multe adunări cu tineretul din Oltenia și frumosul nostru Banat.

Prima adunare am avut-o la Sinești-Vâlcea, într'o capelă dintre cele mai frumoase ce avem în regiunea Olteniei. Aci au venit 60 de tineri din județul Vâlcea și parte din

Gorj, unii chiar dela distanța de 85 Km. Adunările ținute aci, au fost foarte frumoase și pline de însufiețire. Tineretul nostru din această regiune este un tineret consacrat și pătruns de iubirea Domnului Hristos. Mulți s'au înrolat în frumoasa „lucrare de primul rang“ și nu puțin se pregătesc să urmeze cursurile Școlii Misionare.

Dela Sinești, am mers la Piatra-Olt, unde am avut bucuria să întâlnim pe iubiții noștri frați N. Gheorghită, Secretarul Departamentului pentru Publicații și pe fr. Prof. Mihail Ionescu dela Școala Misionară, cari ne-au dat prețioase solii din partea Domnului, însoțindu-ne timp de 28 zile până pe frumoasele meleaguri ale Banatului. La această adunare au luat parte 90—100 de tineri veniți din județele Olt și Romanați. Aceiași spirit de deplină consacrare în slujba Dom-

nului s'a putut vedea și aci la tineretul nostru, și mulți au poruncit în frumoasa lucrare de evanghelizare cu cărți.

A urmat apoi frumoasa adunare dela Craiova (10—12 August), unde s'au adunat tinerii noștri din jud. Dolj, în număr de 150—160. Și aci am avut adunări deosebit de frumoase. Cu ocazia orei de consacrare din Sabat, am putut vedea năzuința tineretului nostru de a se consacra Domnului. Apoi, producția tineretului de Duminică a fost plină de putere și viață spirituală. A fost una dintre cele mai frumoase producții pe cari le-am avut și la care au luat parte mulți tineri și bătrâni. Amintesc și corul Comunității Craiova, care a cântat frumoase imnuri de slavă lui Dumnezeu.

De aci am trecut munții în jud. Hunedoara, acolo în frumoasa vale a Hațegului, aproape de cetatea lui Decebal, la Bărăști: Aci am avut nespusa bucuria să avem ca oaspete — pe lângă cei amintiți mai sus, — pe fr. V. Florescu, Secretarul Departamentului pentru Tineret dela Uniune, prin care Domnul ne-a dat mari binecuvântări.

Și aici în Hunedoara avem un tineret consacrat, disciplinat și zelos pentru lucrarea Domnului. Mulți s'au înrolat în lucrarea de colportaj, și mulți doresc să meargă la Școala Misionară.

Zilele petrecute la Bărăști în mijlocul tineretului nostru din Hunedoara, au fost cu adevărat zile de înălțare sufletească. Adunările la cari au luat parte 90—100 tineri veniți din tote părțile județului, le-am ținut sub cerul liber, în aerul curat de munte, pe covorul verde de iarbă.

Adunările au fost pline de însuflețire. În Sabat de dimineață, am avut o solemnă oră de consacrare, când tineretul nostru s'a predat Domnului și multe hotărâri bune au fost luate cu acea ocazie. La producția tineretului de Duminică au participat 250 persoane, în majoritate tineri. Prin poeziile declamate cu acea ocazie și frumoasele cântări de cor cântate de corul Com. Bărăști, s'a adus slavă lui Dumnezeu. Au fost clipe solemne și neuitate.

Dela Bărăști am coborât pe valea Mușului la Covăsinți-Arad, localitate situată într-o frumoasă regiune de podgorie și unde am avut o altă adunare a tineretului nostru. Localul fiindu-ne neîncă-

pător, am închiriat Sala Culturală din Comună, o sală frumoasă și foarte mare. Au fost aci adunați circa 300 de tineri veniți din jud. Arad și Timiș. Această adunare a întrecut orice așteptare, atât prin marea număr de tineri ce au luat parte, precum și prin atmosfera caldă și plină de putere spirituală, care a fost simțită din abundență în toate aceste adunări. Amintesc în mod deosebit ora de consacrare din Sabat de dimineață, când sutele de tineri veniți aci s'au consacrat Domnului, apoi producția tineretului de Duminică 24 August la care au participat peste 700 de persoane, în majoritate tineri. Au fost prezente corurile Comunităților: Macea (un cor de elită), Arad, Timișoara și Socodor, cari ne-au delectat cu frumoasele imnuri și cântări, spre slava Celui-Atotputernic. În această regiune avem un tineret de elită, care ne inspiră mari speranțe.

A urmat apoi o altă serie de adunări de evanghelizare pentru tineret: la Macea, Socodor, Sepreuși și altele, — la cari au luat parte sute de persoane. La Socodor am închiriat cea mai frumoasă și încăpătoare sală din comună, unde au luat parte la adunările noastre între 500—600 de persoane. La fel a fost la Macea, la Sepreuși și peste tot. Pretutindeni se observă o înfometare după Cuvântul lui Dumnezeu în rândurile tineretului în deoseb.

Gh. Cazan

A N U N Ţ U R I

Angajăm pentru la țară, în jud. R. Sărat, următorul personal:

— Un mecanic de precizie pentru moară, care să cunoască și fierăria.

— Oameni de serviciu (soț și soție) la toate. Salariați 500.000 lei anual, locuință și întreținere.

— Administratoare casieră, cu clase secundare, iubitoare de copii, urmând ca în timpul liber să dea meditații.

Adresați: Costică Balotă, Com. Vârteșcoiu, Jud. R. Sărat, sau Focșani, str. Mare No. 339.

Caut loc de ucenic la cismărie, cu Sabatul liber. Fiul meu este în etate de 15 ani și are un an și jumătate de meserie.

Adresați: Elena Luca, Bârlad, str. Ardeal No. 24.

Serviciul Marelui nostru Preot

Ziua de ispășire era o zi mare în Israel. Era ziua judecării: când toate păcatele din cursul anului erau revizuite și șterse. Când se termina ziua aceasta, toți cari își umilise inimile, deveneau beneficiarii ispășirii săvârșite în ziua aceea de către marele preot; păcatele le erau șterse; sanctuarul era și el curățit de orice mânjitură; păcatele cari aparțineau țapului de ispășire erau puse asupra lui de către marele preot, țapul era dus în pustie ca să piară, iar tabăra devenea curată. Prin aceasta se împlinea porunca lui Dumnezeu ca „odată pe an să se facă ispășire pentru copiii lui Israel, pentru toate păcatele lor“. Lev. 16, 34. Ce cuprindea această ispășire este amintit în vers. 33: „Să se facă ispășire pentru Locul prea Sfânt, să se facă ispășire pentru cortul întâlnirii și pentru altar, și să se facă ispășire pentru preoți și pentru tot poporul adunării“. Despre cei cari nu luau parte la lucrarea de ispășire, este spus: „Oricine nu se va smeri în ziua aceea, va fi nimicuit din poporul Lui“. Lev. 23, 29.

Toate acestea făceau din ziua ispășirii cea mai însemnată zi în Israel. În tot cursul anului, pe măsură ce Israelitii își aduceau jertfele la templu, se făcea ispășirea pentru păcatele lor. La jertfele de păcat, cuvintele: „și i se va ierta“ sau „i se va ierta“, sunt mereu repetate. Dar despre curățire nu este spus niciun cuvânt. Însă în ziua ispășirii „se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți; veți fi curățiți de toate păcatele înaintea Domnului“. Lev. 16, 30. Despre această lucrare de curățire, ce însoțea iertarea, se amintește în I Ioan 1, 9: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și

NOTA.— Având în vedere lucrarea cea mare pe care în mod deosebit Dumnezeu dorește să o facă în aceste zile prin biserica Sa, Comitetul Uniunii a socotit de bine să cheme din nou întreaga noastră biserică la o consacrare deplină, la o curățire și sfințire care să facă posibilă primirea binecuvântărilor ce Dumnezeu dorește și așteaptă să le reverse asupra copiilor Săi. În scopul acesta s'a hotărât ca în fiecare al treilea Săbat din lună să se citească un articol anume scris în acest scop, recomandându-se ca această zi să fie și o zi de post și rugăciune.

drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“.

Deosebirea între iertarea păcatului și curățirea de păcat trebuie să fie înțeleasă de toți. Omul poate avea un obicei rău cu care se luptă de ani de zile. Adesea el cade, dar de fiecare dată se întoarce și cere lui Dumnezeu iertare. Deoarece Dumnezeu cere ca noi să iertăm de șaptezeci de ori câte șapte, putem fi siguri că El nu va face mai puțin. Și astfel Dumnezeu iartă mereu și mereu, dar omul nu este curățit. La un moment dat omul își dă seama că există o experiență mai mare decât aceea a iertării. Dumnezeu a făgăduit nu numai să ierte, ci să și curețe. Omul cere împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu și este curățit de obiceiul său rău. Nu mai e nevoie de iertare. El a biruit. A făcut cunoștință cu o experiență mai înaltă. Este ferit de a mai recădea în vechiul său păcat. Este curățit; este curat. A biruit.

Puterea lui Dumnezeu în a ajuta pe om nu se sfârșește în iertare. Aceasta, în adevăr, este necesară pentru fiecare din noi. Toți au păcătuit și toți au nevoie de iertare mereu și mereu. Dar nimeni să nu rămână mulțumit numai cu iertarea, oricât de minunată ar fi aceasta. Iertarea vine numai după ce păcatul a fost săvârșit și este dovada unei lipse din partea omului. Ceea ce trebuie făcut este curățirea isvorului: de unde ies toate relele. Omul are nevoie a fi curățit. Înainte de aceasta el are nevoie însă de iertare. Dar iertarea nu trebuie socotită ca o încheiere. Ea este un mijloc binecuvântat al lui Dumnezeu, până ce omul își deschide ochii asupra posibilităților viitoare. Când în sfârșit este curățit, o nouă cântare este pusă în gura lui. Puterea păcatului este sfărâmată. El a câștigat biruința. El a experimentat puterea lui Dumnezeu nu numai în iertare, ci și în curățire.

Făgăduința curățirii este aceeași în Vechiul Testament ca și în Noul. Așa cum s'a spus mai înainte, Dumnezeu a poruncit preoților „să facă ispășire pentru voi, ca să vă curățiți; veți fi curățiți de toate pă-

catele voastre înaintea Domnului". În serviciul special de ispășire din acea zi, marele preot nu intra numai în prima despărțitură unde se obținuse zilnic iertarea, ci în Sfânta Sfintelor unde se săvârșea curățirea. Marele preot intra acolo pentru popor, și aceștia îl urmau prin credință. Prin el poporul intra înăuntru, și când el era primit, ei erau primiți. El purta numele copiilor lui Israel pe „umerii săi“ și „pe inima sa“. El reprezenta pe Israel; într'un anumit sens, el era Israel. În Noul Testament suntem invitați „să intrăm cu îndrăsneală în Locul prea Sfânt, prin sângele lui Isus, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El prin perdeaua din lăuntru, adică trupul său“. Ebr. 10, 19. 20. Aceasta este o experiență asemănătoare cu aceea a Israelului din vechime.

Advențiștii de Ziua Șaptea cred în existența unui templu în cer. Ei cred că după înălțarea Sa, Hristos S'a instalat în mod oficial în slujba de Mare preot și a șezut la dreapta Tatălui. Hristos își împlinise misiunea pe pământ. Pe Calvar, El a murit și a pregătit calea de ispășire, adică sângele Său. După cum marele preot era chemat să ofere daruri și sacrificiu, tot așa „era de trebuință ca și celălalt Mare Preot să aibă ceva de adus“. Ebr. 8, 3. Acest „ceva“, pe care Hristos avea să-l aducă era sângele Său, și fără îndoială, nu putea să-l aducă, până nu era vărsat. De aceea nu putea să-și înceapă lucrarea decât după Calvar. „Dacă ar fi pe pământ, nici n'ar mai fi preot“, pentru simplul motiv că nu era nimic de adus până la moartea Lui ca sacrificiu. Ebr. 8, 4. Dar îndată ce a murit și sângele Său a fost vărsat, putea să-și înceapă serviciul.

Inaugurarea serviciului Său avu loc după înălțare. În prezența tuturor îngerilor, Dumnezeu L-a instalat în mod oficial, I s'a adresat ca Mare Preot și L-a așezat pe tron. Ebr. 5 10; 1, 3. După cum Moise a uns pe Aaron, tot astfel a fost uns și Hristos. Lev. 8, 30; Ps. 45, 7. După cum Moise a stropit sângele dedicării pe îmbrăcămintea lui Aaron, tot astfel și Hristos Și-a stropit veșmintele. Purtând însă omenescul, El S'a înălțat la cer, triumfător și biruitor. El a dus sângele ispășirii săvârșită de El în Sfânta Sfintelor, a stropit cu el milostivitorul și propriile Sale veșminte și a binecuvântat poporul“. — *E. G. White.*

După cum la încoronare, regele este în mod oficial așezat pe tronul său însemnând că și-a luat în primire slujba sa, tot astfel și Hristos a fost așezat. Unii s'au gândit greșit că atunci când Hristos S'a așezat la dreapta Majestății cerești, El Și-a terminat lucrarea. Dar nu în felul acesta trebuie înțeles. „S'a așezat“, înseamnă împlinirea unei forme, un act oficial; sau ca o comisie care își începe lucrările, sau după cum un profesor își ocupă o catedră; un act solemn și formal de inaugurare, investind pe cineva cu puteri și prerogative, arătând că acum el este autorizat să slujească în însărcinarea primită și pentru care e pregătit. Aceasta înseamnă că începe o lucrare, și nicidecum că o termină, și indică rangul persoanei și autorității sale.

Această așezare oficială a lui Hristos la dreapta Tatălui făcea parte din inaugurarea lucrării Sale. El a fost instalat și uns de Tatăl. El S'a dedicat pe Sine lucrării Sale, după cum reiese din stropirea sângelui, și este numit de către Tatăl ca Mare Preot. „El a fost numit de Dumnezeu Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec“. Ebr. 5, 10.

Cuvântul „numit“ din acest verset este un cuvânt de o mare importanță. El este deosebit de cel folosit în versetul 4, unde înseamnă simplu chemarea la o poziție, ca o chemare la slujire. În versetul 10 este folosit un alt cuvânt și care înseamnă numirea unei persoane prin titlul său, ca doctor sau profesor. Și astfel Tatăl, S'a adresat oficial Fiului Său ca Mare Preot și Hristos Și-a început lucrarea Sa în prima despărțitură. El are acum „ceva“ de adus. „Și a intrat odată pentru totdeauna în Locul prea Sfânt, cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică“. Ebr. 9, 12.

După cum s'a spus mai sus, Advențiștii de Ziua Șaptea cred într'un sanctuar în ceruri care trebuia curățit în anul 1844, la sfârșitul celor 2.300 ani. Ei cred că atunci Hristos terminându-Și lucrarea Sa din prima despărțitură, a trecut în a doua despărțitură și acolo a săvârșit și săvârșește încă o lucrare asemănătoare cu aceea a Marelui preot pe pământ. Aceasta cuprinde „o ispășire“.

Sora Gherghina I. Boboc, din Com. Furculești, Jud. Teleorman, văduvă cu șase copii, dorește să dea de suflet la frați adventiști, trei copii, neavând cu ce-i întreține.

Doritorii vor scrie la adresa de mai sus.

șire pentru Sanctuarul cel Sfânt, și . . . cor-tul întâlnirii, pentru altar, și să facă ispășire pentru preoți și pentru tot poporul adunării". Lev. 16, 33. Când lucrarea aceasta este terminată, Hristos va reveni.

În timp ce lucrarea aceasta se face în ceruri, în biserică de pe pământ se face o lucrare complementară, întregitoare. După cum sanctuarul de pe pământ era curățit, tot așa Adventiștii de Ziua Șaptea cred că o lucrare de curățire se va face în ceruri, în armonie cu textul din Ebrei 9, 23. „Dar, deoarece chipurile lucrurilor cari sunt în ceruri, au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca însăși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea“. După cum Israelul din vechime era cuprins în curățire, tot așa și Adventiștii de Ziua Șaptea cred că acum se pregătește un popor care va fi fără pată, fără sbârcitură sau altceva de felul acesta. Ei păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos“. Apoc. 12, 17.

La începuturile acestui secol, au început să se furișeze în denomi-națiune erezii cari tăgăduiau realitatea sanctuarului din ceruri, lepădau data anului 1844, și în general încercau să scoată unul din stâlpii de temelie ai mișcării. Pentru a combate influența acestor tendințe, Adventiștii au început să accentueze realitatea sanctuarului ceresc și a curățirii lui, acolo unde unii concepuse curățirea unei clădiri din cer, o simplă concepție teoretică care nu avea o aplicare practică în creștinism; și că în timp ce în sine teoria putea să fie adevărată, nu avea valoare practică de doctrină bisericească. Și trebuie să admitem că noi nu am dat încă doctrinei Sanctuarului locul central al învățăturilor biblice, deși odată a avut o putere spirituală atât de vitală. A venit timpul când Sanctuarul să revie la locul ce-l merită în studiul nostru, el fiind butucul soliei noastre.

Acum nu mai avem teamă a fi influențați de aceste erezii. Ele au trecut, și adevărul a rămas neclintit. Din nou putem să accentuăm aspectul spiritual al sanctuarului fără să stricăm vechile temelii. Și acum ca și altădată credem că există un sanctuar în ceruri, că acest sanctuar trebuia să fie curățit la sfârșitul celor 2300 ani, și anume în anul 1844; și că la acea dată Hristos Și-a înce-

put lucrarea, în Sfânta Sfintelor, că judecata de cercetare a început, și că sfârșitul acestei lucrări va fi anunțat prin revenirea Domnului.

Odată cu acestea credem că o lucrare paralelă trebuie săvârșită pe pământ. În ziua ispășirii din Israel, preotul trebuia să facă o „ispășire pentru voi, pentru a vă curăți, ca să fiți curăți de toate păcatele înaintea Domnului“. Lev. 16, 30. Această lucrare făcea parte din lucrarea zilei de ispășire de *atunci*. Aceeași lucrare de curățire trebuie să fie făcută *acum*. Există un sanctuar de curățit în cer. Există o biserică pe pământ. Cele două lucrări trebuie să meargă mână în mână. Dacă nu prezentăm lui Hristos păcatele noastre mai înainte pentru judecată, lucrarea din ceruri ca și cea de pe pământ va fi împiedecată. Hristos stă gata să curețe sanctuarul de sus, pentru ca să-și termine lucrarea. El ne așteaptă ca să-I prezentăm păcatele noastre, ca El să poată să le ștergă prin lucrarea ce o face acum în sanctuarul ceresc.

Care este deci slujba Marelui nostru Preot acum? El slujește în Sfânta Sfintelor. Acolo El mai întârzie un moment spre a primi păcatele cari Ii sunt prezentate în timpul acesta de încheiere a lucrării Sale. El nu va mai aștepta mult.

O înțelegere adevărată a lucrării necesară acum în biserică este sfințirea, biruința asupra păcatului și intrarea cu Hristos în Sfânta Sfintelor. Dumnezeu să ne ajute să ținem credința dată pe vremuri sfinților, să intrăm pe ușa deschisă înaintea noastră, să credem în curățirea unui sanctuar real din ceruri, și din toată inima să-L căutăm pe Acela care este credincios și drept ca nu numai să ne ierte, ci să ne curețe de orice nelegiuire. Când biserică de pe pământ va fi curățită, când toate păcatele vor fi aduse înaintea Lui, atunci, și numai atunci, Hristos le va putea șterge și îndepărta. Sanctuarul din cer va fi atunci curățit de orice amintire de păcat, și poporul lui Dumnezeu va fi sfințit.

Dr. El. Iacob-Prisecaru

Consult. 4—6 p. m.

Str. Nerva Traian, No. 33

STUDIUL ZILNIC AL BIBLIEI ȘI LECȚIUNII

În viața fizică observăm că sănătatea noastră nu poate fi menținută dacă nu ne alimentăm. Noi știm, că dacă nu ne alimentăm, puterea de muncă scade, omul devine neputincios, inactiv și cu dorința continuă de a sta mereu culcat.

Corpul are legile lui de guvernare. Călcarerea acestor principii care susțin temeliile sănătății, aduc ruină, boală, iar ca urmare moartea. La fel și cu sufletul nostru. Dacă nu primește hrana spirituală, necesară tăriei și creșterii lui, se va întâmpla ca și cu fizicul nostru în cazul când nu-l alimentăm. Sănătatea și tăria sufletului, stă în strânsă legătură cu studiul zilnic al Sfintei Scripturi și al lecțiunii biblice. De aceea a spus Domnul Isus Hristos; „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”. Ioan 5, 39. Isvorul de alimentare pentru suflet îl avem în Sfintele Scripturi.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru planul cel bun, că în orice loc, chiar dacă ia ființă numai o grupă de credincioși, imediat se organizează și Școala de Sabat.

Școala de Sabat este inima Comunității. Un corp fără inimă nu poate să aibă existență; la fel și o Comunitate sau grupă de credincioși fără Școala de Sabat nu poate să aibă adevărata viață spirituală pe care o dorește Domnul. Inima pompează sângele până la cele mai îndepărtate extremități ale corpului. În Școala de Sabat se pun temeliile unei educații spirituale adânci.

Studiul zilnic al lecțiunii biblice este o mare cerință sufletească. Învățăturile primite zilnic din Sfintele Scripturi ne pun în legătură cu isvorul puterii care este Domnul Hristos. Să nu neglijăm acest studiu. Poate că acum nu ne dăm seama de importanța studiului zilnic al lecțiunii, dar în curând vine timpul când fiecare trebuie să dea socoteală de credința sa. Școala de Sabat așa cum este organizată cu studiul zilnic al lecțiunii din Sfintele Scripturi, este o putere pentru biserică, este inima ei. Viața vie a Comunității se observă după cum mer-

ge Școala de Sabat: Iată câteva pasagii din spiritul profeției din capitolul,

BIBLIA CA ARMA DE APARARE

„Sfânta Scriptură e înfățișată poporului lui Dumnezeu ca un scut contra influenței învățătorilor falși și a puterii amăgitoare a spiretelor întunerecului. Satana întrebunțează orice viclenie posibilă, spre a împiedeca pe oameni, de a dobândi o cunoștință a Bibliei; pentru că expresiile ei lămurite dau pe față înșelăciunile sale. La orice reînsuflețire a lucrării lui Dumnezeu, prințul răului e atârșat la o și mai mare activitate; acum el face cele mai extreme eforturi spre a se arunca în ultima luptă contra lui Hristos și a urmașilor Săi. Marea și ultima orbire se va desfășura în curând în fața noastră. Anticristul va săvârși minunile sale în fața ochilor noștri. Atât de exact și asemănător va fi imitat adevărul, încât va fi imposibil a face o deosebire între ele, afară numai prin ajutorul Sfintei Scripturi. Prin mărturia ei trebuie examinată orice susținere și orice minune.

Acei cari se străduiesc să asculte de toate poruncile lui Dumnezeu, vor fi dușmăniți și batjocoriți. Numai în Dumnezeu, ei pot rezista. Pentru a putea suporta cercarea ce ne stă în față, ei trebuie să înțeleagă voia lui Dumnezeu, așa cum ea este descoperită în cuvântul Său; numai atunci ei pot onora pe Dumnezeu, când au o înțelegere dreaptă a caracterului Său, a stăpânirii și a intenției Sale, și când acțiunile lor sunt în armonie cu aceasta. Numai cei cari și-au oțelit sufletele cu adevărurile Bibliei vor putea ieși biruitori din marea și ultima luptă. Fiecare suflet va fi pus în fața cercării purificatoare. Trebuie să ascuți mai mult de Dumnezeu decât de oameni? Ora decisivă ne stă chiar în față acum. Sunt picioarele noastre bine întemeiate pe stânca adevărului neschimbător al lui Dumnezeu. Suntem pregătiți a apăra cu statornicie poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus? . . . Dumnezeu voește să aibă pe pământ un popor, care păstrează Biblia și numai Biblia singură, ca măsură de

conduită a oricărei reforme... Cea dintâi și cea mai înaltă datorie a fiecărei ființe dotate cu înțelepciune este, de a învăța din Sfânta Scriptură ce este adevăr, și apoi de a umbla în lumină și de a îmbărbăta și pe alții, de a urma exemplul lor. Noi trebuie să studiem zi după zi Sfânta Scriptură, să cântărim orice cugetare și să comparăm text cu text. Cu ajutorul lui Dumnezeu, noi trebuie să ne formăm înșine păreri noastre, de oarece trebuie a da pentru noi înșine socoteală înaintea lui Dumnezeu". — „Marea Luptă“, p. 694. Ținând seama de cele de mai sus Departamentul Școlii de Sabat recomandă să se stăruiască la următoarele:

1. Studiul lecțiunii biblice să fie făcut zilnic în familie.

2. Cu toții să fim prezenți în Școala de Sabat și la timp.

3. Fiecare, pe cât e posibil, să aibă lecțiunea biblică proprie.

4. Acolo unde sunt persoane cari n'au mijloace, Comunitatea să procure lecțiunea biblică și pentru aceste persoane.

5. Școala de Sabat să fie făcută și cu persoanele sau familiile cari din anumite motive nu pot lua parte la serviciul divin.

6. La studiul lecțiunii să se stăruiască mult asupra învățaturii practice pe care trebuie s-o trăim noi în viața zilnică.

7. Fiecare instructor să studieze „Mărturie pentru Școala de Sabat“.

9. Să nu se ia timpul destinat studiului pe clase pentru alte comunicări.

10. Fiecare să aducă darul său pentru Școala de Sabat.

8. Folosirea într'o cât mai largă măsură a „Istoriei Biblice Ilustrată“ pentru predarea lecțiilor la copii.

Gh. Stănică

MISIONARI VOLUNTARI

Nevoia de conducători

1. Astăzi este o mare nevoie de conducători. Mat. 9, 36; Isa. 6, 8.

2. În fiecare Comunitate sunt talente, cu cari dacă s'ar lucra cum trebuie, ar putea fi dezvoltate spre a deveni de mare ajutor în Comunitate. Nevoia cea mare pe care o avem în Comunități este îngrijirea și dezvoltarea talentelor înăuntrul Comunității“. — „Mărturii“, Vol. 9, p. 117.

3. „Dumnezeu dorește să se audă o voce care să deștepte și să ridice Comunitatea la lucru“. — „Mărturii“, Vol. 5, p. 709.

4. Porunca lui Dumnezeu este ca să mergă înaintea turmei și să conducă pe poporul Său înainte. Ier. 50, 8; Amos 7, 15.

5. Conducătorii să aibă însușiri superioare:

a. Fii cu inima desăvârșită. 2 Cron. 16, 9 pr. p.

b. Fii o pildă turmei. 1 Tim. 4, 12.

6. „Cei ce ocupă poziții de influență și de răspundere în Comunitate, trebuie să fie în fruntea lucrării lui Dumnezeu. Dacă ei se mișcă greoiu, alții nu se vor mișca nici atât. Dar dacă ei sunt zeloși, zelul lor va stârni

un zel și în alții. Dacă lumina lor va arde strălucitor, o mie de torțe se vor aprinde din flacăra ei“. — „Servicii creștine“, p. 175.

a. Ei trebuie să știe ce are de făcut biserica. 1 Cron. 12, 32.

b. Ei trebuie să adune pe copiii împăratului. Jud. 8, 18.

„Dumnezeu nu poate folosi oameni cari, în timp de primejdii, când este nevoie de puterea, curajul și influența tuturor, se tem de a lua o poziție fermă pentru adevăr. El chiamă oameni cari vor da cu credincioșie bătălia împotriva răului“. — „Profeți și Regi“, p. 142.

c. Conducătorii să fie oameni de principii.

„Credința vie va însufla acțiuni energice. Spiritul manifestat de conducători va fi spre o mai mare râvnă și lucrare, care se va dovedi din partea poporului.

7. Exemple de adevărați conducători.

a. Isus. Ioan 13, 15.

b. Pavel. Filip. 4, 9.

c. Ghedeon. Jud. 7, 17.

8. „Cei cari au supravegherea și sunt conducători în Comunitățile noastre, trebuie să aleagă oameni cu îndemânare și să le dea răspunderi, în același timp dându-le și îndrumări cum să servească în felul cel mai bun și să fie o binecuvântare pentru alții“.

— „Mărturii“, Vol. 6, p. 431.

9. „De îndată ce o Comunitate este organizată, predicatorul să pună membrii la lucru. Ei au nevoie să fie învățați cum să lucreze cu succes. Predicatorul să consacre mai mult timp pentru educare, decât pentru predică. Ei să învețe pe credincioși cum să dea altora cunoștința pe care au primit-o ei“.

— „Mărturii“, Vol. 7, p. 20.

„Conducătorii din Comunități într'un timp asemenea celui prezent trebuie să cunoască ei înșiși drumul, să arate drumul, să

țină conducerea și într'o măsură mai mare sau mai mică să aibă darul acela de a stimula pe alții să meargă pe urmele lor“.

„Predicatorul să ia inițiativa și să caute Voluntari Laici pentru începerea lucrării în locuri noi și terminarea acolo unde a fost începută. El nu trebuie să aștepte ca ei să vină să-și ofere serviciile lor“.

„Un conducător real trebuie să inspire încredere și entuziasm. El trebuie să simpatizeze cu cei slabi din grupa lui, și să fie destul de tare ca să facă a se dovedi între cei cari depind de el, calități cari lor poate le lipsesc, și anume: forță, inițiativă, dibăcie; scop și acțiune. Un conducător real trebuie să descurce iar nu să încurce“.

I. Reit

Ești un conducător ?

1. Ai un corp sănătos?
2. Ai învins deprinderile rele?
3. Poți dovedi stăpânire de sine când îți merge rău?
4. Ai o înfățișare veselă și plăcută, sau una posomorită?
5. Ți iei timp să cugeți la tine?
6. Ești liniștit când te critică cineva?
7. Poți sta cu capul sus în împrejurări neplăcute?
8. Te respectă soția ta și conlucrează ea cu tine?
9. Poți menține disciplina fără a folosi autoritatea?
10. Poți conlucrea cu persoane nemulțumite?
11. Ești răbdător a lucra cu persoane nervoase?
12. Poți face pe oameni să lucreze fără a-i mânia?
13. Poți mânui situații delicate?
14. Poți tăcea când ești întâmpinat cu asprime și să nu răspunzi cuvinte de cari să-ți pară rău mai târziu?
15. Poți face din dușmani prieteni?
16. Poți să te abții să nu te certii?
17. Te poți acomoda ușor cu srăinii?
18. Ești liber de încurcături față de superiorii tăi?
19. Se simt subalternii tăi liberi în prezența ta?
20. Poți să-ți impui părerile fără să constrângi?
21. Te îngrijești de turmă?
22. Ai tact?
23. Ai încredere în oameni?
24. Ai încredere în cauza ta?
25. Ai un spirit de conlucreare?
26. Te-ai împrietenit cu grupa pe care o conduci?
27. Ai o voință statornică?
28. Ai viziunea succesului care va urma?
29. Ai motive puternice în acțiunea ta?
30. Ai floarea cea albă de conducător, anume sinceritatea în toate acțiunile tale?
31. Ai obiceiul a sta de vorbă deseori cu Dumnezeu în cămăruța ta, doar tu și El?
32. Prezinți lucrarea în așa fel oamenilor încât ei să vadă că ai încredere în triumful final?
33. Ești cinstit și parolist?
34. Iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.

I. Reit

A N U N Ţ

Gimnaziul Industrial de Fete „București“, anunță deschiderea atelierului de croitorie în localul Școlii din Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu No. 116. Se primesc zilnic comenzi între orele 14—17. Execuție promptă și conștiincioasă.

Direcțiunea

Surori, cari nu sunt încă „surori“

Stimată soră, în Comunitate ești numită cu acest nume frumos de „soră“. Știi însă care este însemnătatea acestui cuvânt „soră“?

Pentru o mai bună lămurire a acestui cuvânt să luăm aminte la cele ce urmează.

Odată a venit pe lume o ființă omenească. Sta în așternutul său fără de niciun ajutor. Această ființă-omenească, ajunsă în această lume, nu-și găsea odihnă și liniște și țipa întruna. Motivul era că mama lui zăcea bolnavă în pat, ea însăși lipsită de vreun ajutor. Cine să vină în ajutorul copilășului și a mamei lui bolnavă? Iată mâna dragălașă și iubitoare a surioarei lui.

După aceea au trecut luni, copilășul s'a făcut măricel și acuma sta pe picioare, și vrea să învețe să meargă și să se joace. O, cu câtă bucurie ar dori mama să stea cu el, dar este foarte ocupată, căci trebuie să ajute tatălui să câștige pâinea și cele trebuincioase casei. Cine atunci este gata să se ocupe de micuț? Este sora lui.

Se apropie timpul de a merge la școală. Cine să-l pregătească pentru școală, cine să-i ajute apoi la lecții, fiindcă părinții sunt istoviți de munca din timpul zilei. Așupra surioarei, care poate și ea este încă mică, vine această răspundere și cade toată această grijă.

Așa este sora. Ea se îngrișește să-i dea de mâncare, să-l ferească de nenorociri, ba uneori să-l curețe și să-i cârpească hainele.

Aceasta înseamnă soră, adică: a ajuta, a servi, a șterge lacrimi, a mângâia.

Ferice de cine are o soră.

Domnul Isus a arătat înțelesul adevărat al cuvântului „soră“. El a zis: „Cine face voia Tatălui Meu din cer acela îmi este... soră“. Matei 12, 50. Nu aceea care pretinde să fie servită, ci aceea care servește este „so-

ră“. De aceea a venit Isus în lume, ca să servească, nu să fie servit.

De aceea, toate femeile, ca membre ale bisericii lui Isus, deci așteptătoare a revenirii Sale, să fie după modelul biblic, deci „surori“.

Sunt atâtea ocazii în Comunitate cât și între vecinii noștri unde se poate folosi talentele surorilor credincioase.

„Soră“, unde ești? Ce faci? Ce gândești când știi că în Comunitate cât și între vecini este cineva bolnav, cineva fără ajutor sau chiar descurajat, ori poate e sărac, duce lipsă și-i e foame, sau sunt copii ori văduve cari n'au haine și cele trebuincioase?

Poți tu soră să stai liniștită când știi toate aceste lipsuri. Poți prânzi în toată liniștea, poți seara să mergi la culcare în cămaruța ta încă încălzită și bine aranjată, în timp ce sunt atâția cari suferă frigul și lipsa?

Ne bucurăm de faptul că în Comunitățile noastre sunt atâtea femei credincioase cari poartă cu demnitate și cum se cuvine acest nume de „surori“, căci în adevăr dovedesc prin fapte că sunt „surori“.

Iată că în cele mai multe din Comunitățile noastre surorile s'au organizat, s'au constituit cum să facă pentru iarna aceasta o lucrare bună, cum să ajute celor lipsiți, cum să le procure alimente, haine și alte lucruri necesare nevoilor lor, dovedind prin aceasta iubire de... „surori“.

Toate surorile să fie „surori“. Toate să ajute la nevoile cele multe. Se cere mai multe mâini cari să lucreze, mai multe inimi cari să simtă și să iubească pe cei săraci.

Intrebi: ce să faci? Iată în Comunitate este asociația „surorilor Tabita“; aici și se va spune ce să faci. Poți uni energiile tale cu ale lor la lucrul ce ți se va împărți.

Vrei să fii soră? Ești așteptată.

Inceperea lucrării medicale

Suntem în plăcuta situație de a face cunoscut, că Școala noastră particulară de Surori Infirmiere „Victoria“ autorizată de Onor. Minister și anunțată de noi în toamnă, și-a început — cu ajutorul lui Dumnezeu — activitatea ei.

În ziua de Luni 3 Decembrie 1945 a avut loc inaugurarea cursurilor.

Prezenți la acest eveniment însemnat în Istoria lucrării: Misionare Medicale a Adventiștilor în România, au fost: din partea Uniunii, fr. D. Florea Președinte; Fr. Ște-

fan Demetrescu, Secretar pentru Lucrarea Medicală; fr. V. Florescu, Secretar pentru Tineret; fr. N. Ghiorghiță, Secretar pentru Literatură; din partea Școlii: sora Dr. El. Iacob Prisecaru, Directoarea Școlii și sora Zoe Iov, Secretara Școlii.

Fr. Ștefan Demetrescu, în cuvântarea inaugurală, după ce și-a arătat bucuria și mulțumirea către Dumnezeu, că lucrarea Evanghelică în țara noastră a crescut în așa măsură, că să înceapă a funcționa în cadrele ei o asemenea școală, a stăruit asupra înțelegerii și simțirii importanței acestei chemări, pe care să o primim ca dela Dumnezeu, de a servi ca misionar, cu inimă și cu căldură la alinarea și vindecarea suferințelor și bolilor atât de numeroase azi, încât organizațiile oficiale nu mai pot face față nevoilor. Tocmai acesta este rostul existenței Școlii noastre de Surori Infirmiere.

Fr. D. Florea a expus istoricul nașterii și dezvoltării ramurii Lucrării Medicale până acum, și a trasat perspectivele pentru viitor.

Fr. V. Florescu și-a arătat bucuria că — prin începerea acestei Școli — se deschid noi perspective pentru tineretul nostru de a activa în lucrarea misionară.

Fr. Ghiorghiță a arătat în ce chip minunat bunul Dumnezeu îngrijește ca, printr'o asemenea Școală să se ofere tineretului o și mai bună pregătire pentru lucrarea misionară de răspândirea literaturii religioase, — dat fiind că Misionarii cu cărți au ocazia să

facă prin case cunoștință cu tot felul de sucepute pot fi de mare folos.

Elevule prezente au ascultat cu multă bucurie și vădit entuziasm toate cele vorbite, și se simt foarte fericite că au venit să alcătuiască prima prompție a acestei Școli Misionare, al cărei nume „Victoria“ arată că suntem chemați la mari biruințe și la multe bucurii în acest domeniu al Lucrării Misionară Medicală.

Școala mai primește înscrieri de eleve în condițiile deja publicate.

Totodată cu Școala, și în aceleași încăperi funcționează și un Dispensar cu consultanțe și boli, unde sfaturi și mângâieri prietății medicale, care va da elevelor ocazia să practice cunoștințele teoretice dobândite în Școală.

Dumnezeu să binecuvinteze activitatea Școlii noastre!

Ștefan Demetrescu
Secretarul lucrării Medicale

IMPORTANT

Facem cunoscut că medicii noștri și-au început consultațiile la Dispensarul ce funcționează pe lângă Școala de Infirmiere „Victoria“ din București, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.

Suntem recunoscători lui Dumnezeu și pentru acest Dispensar ce și-a început activitatea și credem că membrii noștri vor căuta să profite în cea mai mare măsură de ocazia ce le este dată pentru folosul lor personal.

Consultațiile sunt Miercurea : Joia între orele 9—12.

Către tineret

Iată că am sosit la vremea când să dovedim printr'un examen, ceea ce am studiat în răstimp de un an din cartea „Solii pentru tineret“.

Mai jos publicăm întrebările la cari va fi să răspundeți, potrivit celor învățate și reținute din cartea studiată.

Examenul se va da în felul următor:

1. Imediat după primirea Curierului Misionar No. 2 se va hotărî timpul și locul unde să se țină examenul.

2. La examen fiecare va veni cu o foaie de hârtie albă, cu creion sau toc și cerneală. Înainte de începerea examenului această foaie albă va fi stampilată cu sigiliul Comunității și semnată de unul din cei cari supra-

veghează examenul, adică Predicatorul sau în lipsa acestuia Presbiterul.

3. Nu se admite „Solii pentru Tineret“ sau o altă carte și nici Biblia, pentru consultare.

4. Răspunsurile la întrebări se va căuta a se da cu ideile din cartea „Solii pentru Tineret“.

5. În timpul examenului, până la predarea lucrării scrise, nimeni nu are voie să iasă afară. Orice întrerupere a examenului dintr'un motiv sau altul prin ieșirea afară, atrage anularea lucrării scrise.

6. Fiecare trebuie la urmă să-și iscălească lucrarea. Lucrările nesemnate nu se primesc.

7. Fiecare va scrie lucrarea în limba sa maternă.

8. Predicatorul sau presbiterul strânge lucrările și are grijă să fie trimise pe adresa:

Întrebări

1. Care este planul lui Dumnezeu față de tineret?
2. Ce dorește El să fie ei?
3. Cum vom putea ieși biruitori din lupta cu Satana?
4. Ce înseamnă umblarea în lumină?
5. În ce fel vom putea fi pregătiți pentru lupta vieții?
6. Care este chemarea lui Dumnezeu față de tineret?
7. Ce rol are sănătatea în viața tânărului creștin.
8. Ce se înțelege prin viața de consacrare?
9. Care este influența cetitului și a muzicii?
10. Cum se va dovedi cineva bun ispravnic?
11. Care este adevărata podoabă a creștinului?
12. Cum înțelegi recreația și distracția pentru un așteptător al venirii Domnului Isus?
13. Ce sfat ni se dă în ce privește curtenia și căsătoria?
14. Ce se spune despre căsătoriile timpurii?
15. De ce nu este bine a se face legături de căsătorie cu necredincioșii?
16. Ce învățăm din pilda dată de Isaac în ce privește căsătoria?

COLȚUL EDITURII. — BUANA, sau „O viața în jungla Africană”, este noua carte apărută în Editură. Scrisă într-o formă foarte plăcută și captivantă, cartea ne face cunoștință cu viața de doctor misionar adventist a fr. Marcus, în luptă cu boalele și superstițiile de care sunt stăpâniți locuitorii Africei. Costul cărții este de Lei 4.500, cu rabatul cunoscut pentru revânzători.

BIBLIA. — Cu părere de rău trebuie să anunțăm că Biblia nu va putea apare decât spre sfârșitul lunii Aprilie, din cauze tehnice care s'au ivit în momentul începerei tipăririi. Rugăm toate persoanele interesate în această chestiune să scuze această întârziere, independentă de voință noastră.

Totodată anunțăm comunitățile că după data de 1 Februarie nu mai primim nici o sumă în contul Bibliilor. Se pot trimite totuși comenzi cari urmează să fie executate la timpul când Biblia va apare și la prețul care se va anunța în preajma apariției, care va fi altul decât cel care s'a anunțat în Curierul. Aceasta din cauza costului materialelor și a salariilor care sunt în continuă urcare. Bibliile achitate până la 1 Februarie vor fi livrate la prețul lor inițial.

NECROLOG

Vestea încetării din viață, în ziua de 20 Noiembrie 1945, a iubitului nostru frate și conlucrător *Gheorghe Popa*, ne-a venit ca o dureroasă surpriză.

Angajat în anul 1923 în serviciul de expediție al Editurii noastre, a depus aici o neîntreruptă activitate timp de nouăsprezece ani. Credincios, sânguincios și devotat, a muncit până la totală epuizare fizică în această lucrare, pe care a iubit-o și căreia și-a dedicat toată energia tinereții sale. Astfel că, în anul 1942, sănătatea sa fiind serios amenințată, este pensionat.

Cu toate acestea, și deși are de luptat cu un complex de suferințe fizice, nu se lasă răpus, și continuă să activeze ca slujbaş al Comunității Labirint.

Este ales mai întâi Presbiter, în care calitate depune o activitate din cele mai elogioase, apoi prim diacon, iar mai târziu, după ce puterile sale trupesti încep să-l părăsească, primește slujba de casier al aceleiași comunități, dând dovadă și aici că inima sa este strâns legată de lucrarea aceasta, pe care nu se îndură s'o părăsească decât în clipa când, cade răpus de boală.

Intr'una din zile, inspirat parcă de sus, își pune registrele la punct și își încheie gestiunea, pentru ca chiar a doua zi o paralizie parțială să-l imobilizeze la pat, ca un preludiv al unui sfârșit foarte apropiat.

Cade la datorie ca un ostaș în prima linie și închide ochii cu conștiința împăcată că toate puterile — dar absolut toate — și le-a închinat Mântuitorului său iubit.

Familia sa — soția și cei trei copii — deși adânc îndurerăți pe urma pierderii prea de timpuriu a unui soț ideal și a unui tată iubitor, rămâne totuși cu neclintita speranță că, — potrivit făgăduințelor pe care Domnul ni le-a lăsat în Cuvântul Său, — va avea nețărmurita fericire să-l vadă la ziua învierii, când — liberați pentru totdeauna de spectrul suferinței și al morții — vor fi pentru veșnicie nedespărțiți.

Dormi în pace, iubite frate Popa, căci noi cei cari rămânem să ducem mai departe lupta, vom ține mai departe sus stindardul, până când trâmbița lui Dumnezeu va anunța victoria și ne vom întâlni iarăși pe plaiurile cerești.

EDITURA